

P A N D E K A G E N

DER var en Gang en Kone, som havde syv sultne Börn, og dem stegte hun Pandekage til; Raamelkskage var det, og den laa i Panden og æste saa tyk og god, at det var en Lyst at se paa den; og Börnene stod omkring, og Gamlefar sad og saa paa. “Aa, lad mig faa lidt Pandekage, Mor min, jeg er saa sulten,” sagde det ene Barnet. “Aa kjære dig,” sagde det andet. “Aa kjære, vene dig,” sagde det tredie. “Aa kjære, vene, snille dig,” sagde det fjerde. “Aa kjære, vakre, vene, snille dig,” sagde det femte. “Aa kjære, vakre, vene, gode, snille dig,” sagde det sjette. “Aa kjære, vakre, vene, gode, snille, søte dig,” sagde det syvende, og saa bad de om Pandekage allesammen, det ene vakrere end det andet, for de vare saa sultne og saa snille. “Ja, Börnene mine, bi nu bare, til den vender sig,” sagde hun—til jeg faar vendt den, skulde hun have sagt—“saa skal I faa Pandekage allesammen, deilig Raamelkskage, se bare, hvor tyk og fornöiet den ligger der.” Da Pandekagen hörte dette, blev den ræd, og ret som det var, saa vendte den sig af sig selv og vilde ud af Panden; men den faldt ned i den paa den anden Side igjen, og da den havde stegt sig lidt paa den ogsaa, saa den blev fastere i Fisken, sprat den ud paa Gulvet og trillede afsted som et Hjul ud igjennem Dören og bort efter Veien. Hei da!

Kjærringen efter med Panden i den ene Haand og Sleven i den anden, det fortteste hun kunde, og Börnene efter hende igjen, og Gamlefar hinkede efter tilsidst. "Hei, vil du bie, knib den, tag den, hei da!" skreg de i Munden paa hverandre og skulde tage den paa Spranget og fange den igjen; men Pandekagen trillede og trillede, og ret som det var, var den saa langt undaf, at de ikke kunde se den, for Pandekagen var flinkere tilbens end allesammen. Da den havde trillet en Stund, saa mödte den en Mand. "God Dag, Pandekage," sagde Manden. "Gud signe, Mand Brand," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Manden. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefar'n og syv Skrigerbarn, saa kan jeg vel gaa for dig, Mand Brand," sagde Pandekagen, og trillede og trillede, til den mödte en Höne. "God Dag, Pandekage," sagde Hönen. "God Dag, Höne Pöne," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Hönen. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone og Gamlefar'n, syv Skrigerbarn og Mand Brand, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Höne Pöne," sagde Pandekagen og trillede som et Hjul bortover Veien. Saa mödte den en Hane. "God Dag, Pandekage," sagde Hanen. "God Dag, Hane Pane," sagde Pandekagen. "Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig," sagde Hanen. "Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefar'n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand og for Höne Pöne,

Pandekagen.

saa kan jeg vel faa gaa for dig, Hane Pane,” sagde Pandekagen og begyndte at trille og trille, det fortteste den orkede. Da den havde trillet en lang Stund, saa mödte den en And. “God Dag, Pandekage,” sagde Anden. “God Dag, Ande Vande,” sagde Pandekagen. “Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig,” sagde Anden. “Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefar’n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand, Höne Pöne og for Hane Pane, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Ande Vande,” sagde Pandekagen, og til at trille og trille det fortteste den orkede. Da den havde trillet en lang, lang Stund, mödte den en Gaas. “God Dag, Pandekage,” sagde Gaasen. “God Dag, Gaase Vaase,” sagde Pandekagen. “Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig,” sagde Gaasen. “Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefar’n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand, Höne Pöne, Hane Pane og for Ande Vande, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Gaase Vaase,” sagde Pandekagen og trillede afsted igjen. Da den saa havde trillet en lang, lang Stund igjen, saa mödte den en Gasse. “God Dag, Pandekage,” sagde Gassen. “God Dag, Gasse Vasse,” sagde Pandekagen. “Kjære min Pandekage, tril ikke saa fort, men bi lidt og lad mig faa æde dig,” sagde Gassen. “Naar jeg har gaaet for Kone Krone, Gamlefar’n og syv Skrigerbarn, for Mand Brand, for Höne Pöne, Hane Pane, Ande Vande og for Gaase Vaase, saa kan jeg vel faa gaa for dig, Gasse Vasse,” sagde Pandekagen og tog paa at trille og trille, det fortteste den orkede. Da den havde trillet en lang, lang

Pandekagen.

Stund, saa mödte den en Gris. "God Dag, Pandekage," sagde Grisen. "God Dag, Gylte Grisesylte," sagde Pandekagen og begyndte at trille og trille, det fortæste den orkede. "Nei, bi lidt," sagde Grisen, "du trænger ikke til at braaflyve saa, vi to kan da gaa i Mag og slaa Følge over Skogen, for det skal ikke være rigtig trygt der," sagde den. Det syntes Pandekagen, der kunde være noget i, og saa gjorde de saa; men da de havde gaaet en Stund, kom de til en Bæk. Grisen flød paa Flæsket, det var ingen Sag for ham; men Pandekagen kunde ikke komme over. "Sæt dig paa Trynet mit," sagde Grisen, "saa skal jeg fragte dig over," sagde han. Pandekagen gjorde saa. "Nöf, kof!" sagde Grisen og tog Pandekagen i een Jafs, og da Pandekagen ikke kom længer, er ikke Rægl'en længer heller.

